

Molnár Gábor

Könnyező életfa

éjbéli szóiddal éltető szirmaid szórád,
s lesznek pillérem, mint illatos kövek,
ily titkos ösvényen közeledem, érkezem el Hozzád

a szív azúr húrjain morajlón sűg a kegyelem,
s Te szikrázó márványként
a mélykékből kiáltó tajtékok fölé emelkedel

diókeserűm derűvé ringatod szerelem,
tengernyi cseppjeid sóváran ölelnek körül,
s lelked a végtelen fény felé nyújtózik velem

ál munkat álmodják az őrizők,
s vagyunk az engesztelt együvé reszketés,
Istennek irgalmas méhében, csókok közt rejtőzőn

millió év az évtized, s most mindenünk jelen,
életfa vagy, gyümölcsöddel szomjam oltom,
Reád leltem az ég alatt, könnyező egyetlenem

Kökényvirág

*rian a komor ég,
harsányan reped,
fecskecsőr roppantja
a fellegetek*

*kökényvirág tengere áld,
tajtékkzik a végtelen,
mosolyának lelkeink,
a rét áradta éteren*

*szirmaid emléke hív,
telt szívvel vagyok,
az alkonyak csókja leszáll,
csak két szemed ragyog*